

BERCESTE

*BİLGİNİN ZEVKİNE VARIP
OKUMAK O KADAR GÜZEL Kİ.
BAŞLAYINCA SÜRÜKLÜYOR İNSANI!*

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

TALHA GÖNÜL

EDİTÖRÜN

AZ bilinen/tanınanlarımızdan bir yaprak daha: Fuat Sezgin. Dünya genelinde Fuat Sezgin, eşi benzeri olmayan Arap-İslam Bilimler Tarihi eseri GAS ile tanınırken biz de bir söyleşinin kitaplaştırılmış hali olan Bilim Tarihi Sohbetleri ile tanınması ise felaketin boyutunu gözler önüne seriyor. “Bu kitap bir kişi tarafından yazılamaz ancak ve ancak bir komisyon tarafından yazılır” dedi tüm dünya. Onların asıl inancı, bu kitabın bir türk veya müslüman tarafından yazılamayacak olmasıydı. Bu kitabı yazarken tüm dünya kütüphanelerini kullanacağını söylediğinde en büyük destekçisi olan hocası Helmut Ritter bile inanmamıştı ona. Tüm zorluklara rağmen Allah’ın yardımıyla kitabını bitirdiğinde ise asla bir böbürlenme veya kibirlenme yaşanmadı. Bunun Allah’ın

yardımıyla olduğunu bildi. “Eğer arkanızda inancınız varsa ve o sizi yapıcı olmaya itiyorsa çok şeyler başarabilirsiniz. Benim hayatımın sırrı budur” dedi.

Ülkesindeki akademik hayatın askeri darbeyle son bulmasına rağmen o dinine ve milletine sırtını dönmedi. Müslümanların aşağılık kompleksinden kurtulması amacıyla İstanbul’da İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesini açtı.

Daha fazlası için 4,5,6 ve 7. sayfalarda bulunan yazıları okuyabilirsiniz. Eylül ayı dosya konumuz: Fuat Sezgin. Keyifli okumalar.

Genç yazarlar, genç fikirler ve bunların eseri olan genç yazılar diyerek çıktığımız bu yolda desteklerinizi bekliyoruz. Unutmayın “Kapanan her dergi kaybedilmiş bir savaştır” Cemil Meriç.

FUAT SEZGİN
SON YÜZYILIN DEHASI...



SON YÜZYILIN DEHASI

FUAT SEZGİN

Değerlerimizin kıymetini vefat etmeden önce hakkıyla bilemiyoruz. Fuat Sezgin hocamız da böyle bir değerimizdi.

İslam bilim tarihi konusunda, geniş ölçüde sunuşlarıyla birlikte tam 1300 cilt kitap hazırlayan, İslam dünyasının son yüzyılda çıkardığı en büyük dehasından, öncüsünden söz ediyoruz.

*

Bilim tarihine, özellikle İslâm bilim tarihine, İstanbul Üniversitesi'ndeki oryantalist Alman hocası Ritter'in yönlendirmesiyle ilgi duymaya başlıyor.

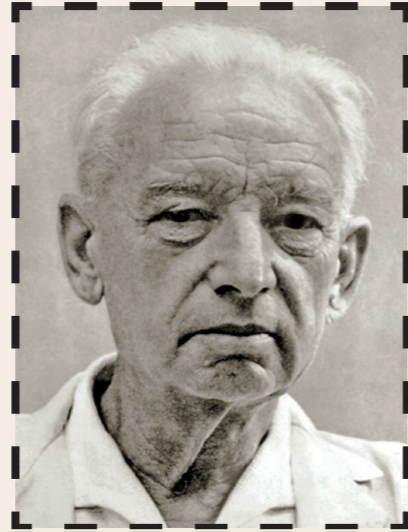
Çalışmaları her geçen gün derinleşirken Buharî'nin kaynakları konusunda yaptığı çalışmayla, oryantalistlerin ezberlerini bozup çığır açıyor.

Sonra bu en verimli çağındayken, 1960 askeri darbesiyle birlikte ülkeden sürgün ediliyor.

Fuat Sezgin Hoca sürgünde, Frankfurt'ta çalışmalarına devam ediyor.

Bu süreçte "Arap-İslam Bilimler Tarihi Enstitüsü Müzesi"ni de kuruyor.

İslâm medeniyeti ve özelde İslâm



HELMUT RITTER

bilim tarihi konusundaki Avrupa merkezci önyargıları yerle bir ederek, bu ülkede yapamayacağı büyük bir zihinsel devrime imza atıyor ve oryantalistlerin, akademik bir emperyalizm biçimi olduğunu gösteriyor.

*

Ne yazık ki; ülkemizin müstemleke zihniyetli, celladına âşık entelijan-siyası, Fuat Sezgin Hoca gibi ülkesine âşık, bu toprakların öz evladı bir dehayı on yıl öncesine kadar yok saydı.

Bu sebeptendir ki hoca "İslâm medeniyetinin büyüklüğünü, kendi insanımıza anlatmak, Batılılara anlatmaktan çok daha zor." demiş.

Fuat Sezgin Hoca, aynı zamanda 2008 yılında İstanbul Gülhane Par-



İSTANBUL İSLAM BİLİM VE TEKNOLOJİ TARİHİ MÜZESİ

kı'ndaki "İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesi"nin de kurucusudur. Gerek bu gerek Frankfurt'taki müze ile hocamızın en büyük amacı, ve arzusu 'milletim' dediği Müslümanların Batı karşısındaki aşağılık kompleksinden kurtulması, bunun karşılığında Batılılarında Müslümanların bilime katkı-rını görerek 'üstünlük' duygusundan uzaklaşmasıdır.

Bu bilinci oluşturmak adına da müzede Müslüman bilim insanlarının icat ve keşiflerini ve bilim tarihinin farklı alanlarındaki değişimleri, kapsamlı bir şekilde ortaya koymaktadır.

Eserleri, on yıllar önce Arapçaya, İngilizceye, dünyanın belli başlı dillerine çevrilmişti. Türkçeye ise çeviri çalışmalarına başlansa da henüz bitmiş değil.

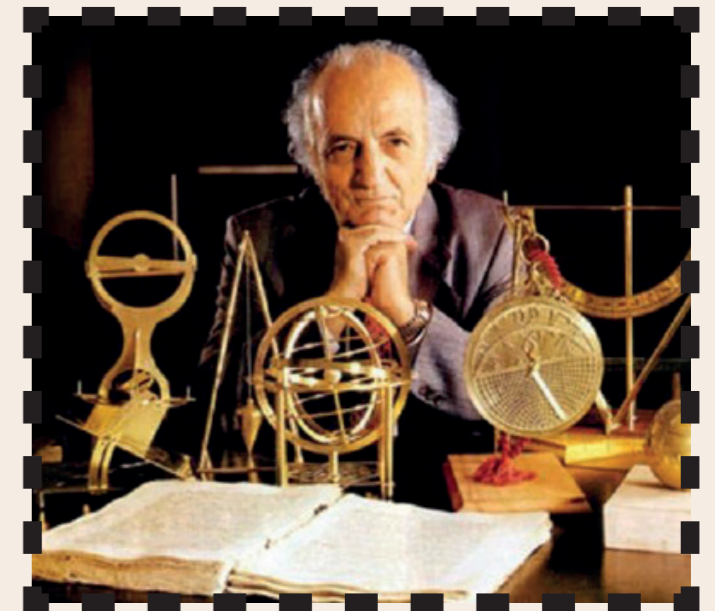
*

Kimliksiz, idealsiz, ruhsuz bir çıkmaz sokağın eşğine sürükleyen sö-mürgeci eğitim zihniyetinden, ruhsuzlaştırıcı medya ve kültür rejiminin tutsaklaştırıcı dünyasından kurtulmak için Fuat Sezgin Hocamızın fikir-lerinden, eserlerinden ve hayatından öğreneceğimiz çok şey var.

Fuat Sezgin'i, bu ülkenin medeni-yet birikimini, bu birikimin derinliğini

hakkıyla idrak edebilir ve bunu insan-larımıza anlatabilsek aşağılık komp-leksine kapılmadan geleceğimizi ye-niden, sağlam adımlarla kurabiliriz.

Çünkü ülkemizin çocukları Fuat Sezgin'i çalışkanlığını, dehasını, az-mini, eserlerini çok iyi tanır ve bilirse, hayallerini nasıl hayata geçirdiğini çok iyi öğrenirse, onun izinden gide-rek, onu örnek alarak dünya çapında öncü işlere imza atabilir ve Allah'ın izniyle yeniden insanlığın önünü aç-acak medeniyetimizin inşa ve ihyasın-da kurucu bir rol oynayabiliriz. Ves-selâm.



FUAT SEZGİN



TALHA GÖNÜL

FUAT SEZGİN

Fuat Sezgin, son yüzyılın en büyük dehası... Bitlis doğumlu; eğitimini bu topraklarda görmüş, askeri darbe sonrasında üniversiteden uzaklaştırılan 147 akademisyenden biri.

Hocası Türkiye’de yaşayan Alman asıllı oryantalist Helmut Ritter. Tüm öğrenciler konuşmasının çok ağır ve anlaşılmaz olduğunu ileri sürüp ondan kaçarken, Fuat Sezgin onun öğrencisi olmak için özel bir çaba göstermiştir. Fuat Sezgin Helmut Ritter’in öğrencisi olduktan sonra, hayatının ne derece değişeceğini tahmin bile edemezdi. Nitekim hocasının yönlendirmesi sonucu **“Bilim Tarihi”** alanında çalışmalara başladığında, ileride bu alanda ne kadar söz sahibi olacağını düşünmemiştir.

O, bilginin ve okumanın zev-

kine varmıştı. Artık ülkesinden çıkmak zorunda kalması ve Almanya’da yaşadığı zorluklar, onu durduramazdı. Araştırmalarında karşısına çıkan engelleri kaldırma da öyle bir noktaya gelmişti ki; incelemesi gereken kitap hangi dildeyse o dili öğreniyor, kaynakları orijinal halinden okuyordu. Kendisi bunun mübalağa olduğunu söylese de kaynaklarda 27 dil bildiği yazmaktadır. Çalışmalarının sonunda hayatını adadığı, ‘bunu ancak bir komisyon yazar bir insan yazamaz’ dedikleri 12 ciltlik eseri **GAS’ı** yazmıştır. Bu kitap Fuat Sezgin’in tüm dünyaya bıraktığı en büyük mirastır.

Fuat Sezgin, ilki Frankfurt’ta ikincisi İstanbul’da olmak üzere iki tane **“İslam Bilim Tarihi Müzesi”** açmıştır. Bu müzelerde Müs-

lüman bilim adamlarının icatlarının birer nüshası yapılmış ve sergilenmiştir. Kendisi her bir nüshanın yapımının çok maliyetli olduğunu, özel işçilik ve zaman gerektirdiğini **“Bilim Tarihi Sohbetleri”** kitabında söylemiştir. Bu müzenin İstanbul’da açılmasının amacının, Müslümanların aşağılık kompleksinden kurtulması olduğunu da yine aynı kitaptan öğreniyoruz.

“Bilim Tarihi Sohbetleri” kitabından bahsetmek gerekirse, bu eser sonradan kitaplaştırılmış bir söyleşidir. Fuat Sezgin’i tanımak, **“Bilim Tarihi”** hakkında bilgilenmek ve Müslümanların Bilim Tarihi’ne olan katkılarını öğrenmek bakımından oldukça başarılı bir kitap projesidir.

Son olarak şu an Müslümanların içerisinde bulunduğu duruma bir benzetme adına **“Bilim Tarihi Sohbetleri”** kitabından bir alıntı yapmak istiyorum: **“Öbür taraftan Bizanslılar, hayali şeyler içerisinde uyuyorlar. Uyuyorlar kelimesiyle şunu kastediyorum: 10. yüzyıldan itibaren Bizanslılar Müslümanlardan bilimlerini alıyorlar, tercüme ediyorlar Yunanca’ya... Ancak ne diyorlar biliyor musunuz? Müslümanların yeni şeyler keşfettiklerinin farkında bile olmadan, umursamadan “Bunlar hâlâ bizim, Yunanlıların bilimlerini.” Böyle bir rüya içerisinde ta 13. ve 14. yüzyıla kadar geliyorlar ve 1453’te İstanbul’u kaybediyorlar.”**



YALNIZLIK ÜZERİNE



AHMET YUSUF OLMUŞ

8

Yalnızlık, üzerinde bolca durulması gereken, doğru dürüst tanım konulmayı hak eden, birçok insanı kötü etkileyen lakin bu şeyin ne demek olduğu anlaşıldığında ve kişinin -bu konu üzerinde duran- bunu lehine çevirdiğinde kendine ve artık etrafında bulunanlara olabilir, fikriyatına olabilir, zikriyatına olabilir vs. fayda sağladığı bir şeye dönüşen, beşerden insana yükselmede başvuru ve dayanılan çok gerekli kaynaklardan biridir. Yalnızlık cismani değil zihni bir faaliyettir. Bedene indirgenmesi abesle iştir. Tabi ki bir kişi beden olarak tek kaldığında duygularını daha yoğun hissedecektir ama bu kısa süreli bir şeydir. Şunu da belirtmek gerekir, ki yalnız hissetmeğe bedensel olarak tek kalmak çok büyük katkı sağlar.

BERCESTE

Eğer bir kimse etiyile buduyla yalnızlık hissiyatına alışmışsa bu yalnızlık o kimsede normal bir durum haline gelir. Nasıl çoklukla yaşamak normal bir durum ise bu da normal bir durum olur, bu kimseler için. Genellikle entelektüel manada, varoluş sancısı hissetme durumlarında, insan şerefine uygun bir hayat sürmeğe yaklaşma durumlarında bu kimseler çok bir ilerleme kaydedemezler. Bu tabi ki fitrattan fitrata değişir. Yalnızlık durumu eğer içten geliyorsa bu hem çok yararlı bir yola girmek demektir, hem de bu yol çok yorucu, engebeli ve zorlu demektir. Eğer bir kişi bu durumu kendi lehine çevirirse hayatında büyük şeylere doğru yol alabilir ve insan olmaya yaklaşır. Yanına ya kimseyi almaz ya da yoluna yoldaş olacak kişiyi/kişileri alır. Seçimlerinde çok titiz davranır. Kendini insan olmaya yaklaştırmak, insan olmak manasında büyük bir yolun başlangıcında/ilerlemesinde bulur. Yalnızlık bir nimettir. Pislik dolu bir çağ olarak tanımladığımız ve bunun içerisinde yaşadığımız hayata yapılan bir tasfiyedir. Sonludan sonsuza uzanan bir kapı gibidir. Değerini bilen insan olur, bilmeyen yok olabilir diyebiliriz, kısacası. Sıkça değindiğim beşer-insan ilişkisi, insan vurgusu doğrudan doğruya Müslüman insan anlayışına vurgu yapan bir şeydir. Bu zaviyeden bakmayan/bakamayanlar için anlaması zordur. Bunu belirtmeyi faydalı buluyorum. Bahsettiğim yalnızlık-beden, yalnızlık-düşünce bağlamını daha iyi kavramak için Thomas Bernhard'ın 1970 yılında verdiği yalnızlık üzerine olan demeci sizlere sunmak istiyorum. "İnsan sa-

dece kendi başına gelişebilir. Kendi içinden çıkamadığı bilinciyle insan daima yalnızdır. Geri kalan her şey bir sanrıdır, şüphelidir. Asla değişmez bu. Okul yıllarında tamamen yalnızsınız. Sıra arkadaşınız vardır ve yalnızsınız. İnsanlarla konuşursunuz, yalnızsınız. Fikirleriniz vardır, gariptir, size aittir, her zaman yalnızsınız. Ve bir kitap yazdığınızda, veya benim gibi kitaplar yazdığınızda çok daha yalnızsınız. Kendini anlaşılır kılmak imkansızdır. Tek başınalıktan, yalnızlıktan çok daha yoğun bir yalnızlık, bir soyutlama doğar. Nihayetinde, yer değiştirirsiniz. Daha çabuk başka yere giderseniz, daha büyük şehirlere kaçarsınız. Küçük şehirler size yeterli gelmez. Viyana yeterli değildir, Londra yeterli değildir. Dünyanın başka yerlerine gitmelisinizdir. Yabancı dillerin konuşulduğu yerlere gidip gelmeye çalışırsınız. Belki de Brüksel'dir orası, ya da Roma'dır. Bu yüzden, nereye giderseniz gidin daima yalnızsınız, kendinizle bir başınsınız. Gittikçe berbatlaşan işlerinizle yalnızsınız. "Sanırım demek istediklerim, Avusturyalı yazarın söyledikleri ile daha açık(clear) bir düzleme oturmuştur. Her zaman doğru kavramlarla konuşmağı, günlük hayatta kullandığımız yaşam diline yanlış anlamlar yüklemekten muzdarip olduğumuzu düşünüyorum. Bundan dolayı yalnızlıkla ilgili kendimce doğru olduğunu kabul ettiğim bir perspektif sunmak istedim, bunun için çaba gösterdim. Eğer sizin için kayda değer bir bilgi-hayat muvazenesi yolunda sağlam bir adım olduysa ne mutlu bana. Selametle.

9

BERCESTE

ÇUKUR

KUBAT SAYE

Kendimi zaman zaman sorguluyorum. "Nasıl düştüm ben bu çukura?" Bu soru aklımı sık sık kurcalıyor. Öyle bir çukurundayım ki hayatın, ne bu çukurdaki diğer kişiler beni fark edebiliyor ne de çukurun üstünden geçen insanlar bizi görüyor. Gariptir ki bu çukurda çok kalabalığız; ama kimse kimsenin farkında değil gibi. Körlük müdür bu çukurun ismi? Yok canım, öyle olsa birbirimiz görmezdik bile. Yavaş yavaş aklımda bir şeyler canlanıyor. Evet evet, bu çukura düşmeden önceki günlerimi hatırlar gibiyim...

Bir zamanlar ben de bu çukurun üstünden geçirdim. İçinde bir sürü insana rastlar; fakat selam dahi vermeden geçirdim. Hâlbuki hiçbirinin selama ihtiyacı yoktu. "Nasıl düşebiliyorlar bu koca çukura insanlar?" diye düşünürdüm. Sonra birden gözlerimi açtığımda kendimi aynı çukurda buldum. İyi de nasıl ve ne zaman geldim ben buraya?

Sanki hatırlar gibiyim. Bir rüzgâr esmişti, çok güçlü bir rüzgâr... Adına "Hasret" diyorlardı bu rüzgârın. Hayır hayır, ondan öncesi de vardı; anımsıyorum. Şimdi hatırlamaya başladım. Güle oynaya üstünden geçtiğim bu çukura nereden düştüğümü şimdi hatırla-

dım: Ben de diğer herkes gibi biri tarafından itildim bu karanlık çukura. Bu öyle biriydi ki baktığım zaman sanki melekmiş gibi gelirdi, meğer ben bu çukurun dışındayken körmüşüm! Nasıl olur da öngöremem ki, beni iteceğini bu çukura? Benim gözümde tamamıyla kusursuz olan bir insan beni itti buraya. "Bu kadar da kör olunmaz." demeyin; hayır hayır, beni ayıplamayın. Günün birinde siz de düşersiniz bu çukura ve bir yerlerde, en derinlerde bir yerlerde beni görürsünüz: yorulmuş, üzgün ve pişman bir şekilde...

Şimdi daha iyi hatırlıyorum. Çukurun adını bile hatırladım: "Aşk". Beni bu çukura iten insan, şimdi benden habersiz bir şekilde hayatına devam ederken, ben yine onu bekliyorum. Çünkü bizi ancak düşüren çıkarabilir. Öyle hor görmeyin beni. Acıyarak bakmayın yüzüme, saçma bularak okumayın sözlerimi. Gerçi saçma buluyorsanız da bir şey diyemem ki. Çünkü duyan değil, düşen anlayabilir beni.



ALİ YAŞA

DEĞİŞTİ "ÇEVREM" DEĞİŞTİ "DÜNYAM"

Biz zaten kördük. Gören körler mi? Gördüğü halde görmeyen körler, diyor Jose Saramago kitabında. Acaba biz neyi görmüyorduk? Bağrındaki bulutların pinhan eylediği umut meyvesini mi görmüyorduk atinin? Yoksa irfan şerbetinden içmiş; ama hüviyetini aheste vücut buldurmaya çalışan ve şehrin ıssız sokaklarında loş lamba ışığı altında yatan gerçekler mi? İkincisi daha doğru geldi sanki.

Gerçeği o cihetten kör kuyularda ararken saplı kalmak... Gerçek neydi? Acaba bir düşüncenin veya olgunun toplumun büyük bir kesimi tarafından kabul görmesi hasebiyle ona yönelmek mi? Hayır, hayır. Gerçek, kendi bildiğini fütursuzca haykırmaktır atinin karanlık yollarına. Boşuna mı demiş Mevlana: "Aradığın seni arayandır." diye. Elbet bir gün bulacaktır bizi.

Biz eskiden mi güzeldik yoksa eskiler mi, sorusu bu minvalden pek de bir şey ifade etmez açıkçası. Cevabı bellidir. Ne güzel demiş İbrahim Sadri:

"Yerli malı kullanan

Yurdun üç tarafı denizlerle çevrili

Kuru üzüm, incir, fındık

Tütün, çay, narenciye, kavun, karpuz yetiştiren

Kuru üzüm ve incir satan

Karşılığında

Çamaşır makinesi, radyo, otomobil alan

Bir toprağın fertleri

Biraz yoksul, biraz mütevekkil

Biraz mahcup, biraz kırılğan

Biraz naif ama hep mutlu".

Hep mutlu kalabilirdik be! Zihnimizin köle duvarlarını, kırılğan zarlarını aşabilirdik. Atlardık o mağaranın eskimiş oyuğundan. Fikirlerimizi aktarırdık o mağaranın arkasına. Keşke hep çocuk kalsaydık! Ruhumuzun derinliklerinde yatan o deviyandırırmalıydık. Batı'nın afakına tutunup saldıkk kendimizi haset kokan sulara. Değiştik ve bir bir bıraktık çantalarımızdan biriktirdiklerimizi ve değerlerimizi. Kalıplaşmış düşüncelerimizi hala aşırıamadık o oyuktan. Boşaltıp çantamıza koyduk değişimi.

Soru cevaba kavuştu sanırım. Eskilerde ne güzeldik. Sabahleyin babalarımızla gittiğimiz namazlar, öğleyin hep beraber yediğimiz taamlar, akşamleyin okuduğumuz Kur'anlar...Ve bir akşam girdi evlerimizden ayrılık, uykularımızda yakaladı bizi. Değişti çevrem, değişti dünyam.

Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete. Ne diyelim; değiştik, değişimden bir şeyler umarak. Bir bir bıraktık umutlarımızı o loş sokağın lambasının orada gerçeği bulamadan. Neyse! Umutlarını, çabalamalarını "bizi bitirmeye çalışan bizlere rağmen" fikrinin ince gülüne getirebilenlere ne mutlu! Keşke hep çocuk kalsaydık, yani çocukluğumuzun tertemiz ruhuyla... vesselam!



ABDULRAHMAN BEREKET

NERESİ BURASI?

Bugün de bekledim seni aynı coşkuyla
Gelmeyeceğini bilmeme rağmen bekledim
Teslim oldum sensizliğe; korkuyla
Bu sefer seni değil, ölümü bekledim

Çözemedim beni bırakmayan yalnızlığı
İçimde bir yer ağrıdı, neresi orası?
Sonra birden etrafımı sardı beyazın karanlığı
Ve ben kayboldum, neresi burası?

İLHAM



ÖMER ASAF TÖREYEN

Hedef tek fakat önünde bin bir engel
Halen arıyorum lakin önüm yokuş
Belki düzelir her şey aklıma sen gel
Bu hayata gerek ince bir dokunuş

Her geldiğinde kaplıyorsun içimi
Bu sefer ne uzun süreceksin ne kısa
Anladım bana bırakıyor seçimi
Düş kuruca ne dert kalacak ne tasa

Sokağının çıkmazında her seferimde
Kayboluyorum yerine çökmesiyle
Kaybedeceğim belki bu zaferimde
Kendimi buldum şafağın sökmesiyle

Varlığında kayboldum budur bin derdim
Yoklukta varoldum neyini sevmezdim
Al önüne sebep içi sebep serdim
Bu sebepler içinde hiç sevilmezdim





HAMZA GÜREL

SIRADANLAŞIYORUZ

14

BERCESTE

Yazmak istiyorum. Düşünüyorum, düşünüyorum ama aklıma bir fikir gelmiyor. Sonra dışarı çıkmak istiyorum. Hem hava alma hem de belki yazacak bir şey, bir konu, bir düşünce bulurum niyetiyle. Ayakkabılarımı giyiyorum, kapıyı kilitliyorum ve asansörün düğmesine basıyorum. Asansör benim olduğum kata gelince asansörün içinde bir anne ve oğul karşılıyor beni. İneceğimiz kata gelene kadar anne, oğluna gidecekleri yerde uslu durmasını, hiç bir şeye dokunmamasını ve sürekli kendisini rahatsız etmemesi gerektiğini tembihliyordu. Çocuk bu tembihlemelere o kadar çok maruz kalmıştı ki artık rahatsız olmaya ve bunalmaya başladığı yüzünden belli oluyordu. Asansörden indim ve dışarı çıktım. Büyük bir nefes aldım. Ohh. Rahatlamıştım. Neredeyse bir gündür hiç evden çıkmıyordum. Sonrasında yavaş yavaş parkın yolunu tuttum ve düşünmeye başladım. O çocuğun büyüyünce nasıl birisi olacağını böyle giderse içine kapanık toplum içine çıkamayan birisi olacağını düşündüm. Meydandan geçerken bir sokak röportajına rastladım. Çevresinde on-on beş kişi vardı. Türkiye'nin gündemi olan ekonomi hakkında konuşuyorlardı. Hepsi bir şeyden şikayetçiydi ve sürekli o konuyu ortaya atıp o konu hakkında isyan ediyordu ama kimse şikayetçi olduğu konu hakkında çözüm önerileri ortaya koymuyor sadece tartışıyorlardı. Bu bana biraz saçma gelmişti. Yürümeye devam ettim ve biraz karnımın acıktığını hissetmiştim. Bir simitçi buldum ve bir simit aldım. Alırken adama halini hatırını işlerin nasıl gittiğini sordum. O da cevap olarak "Ne olsun yeğenim, işler kesat günde üç beş müşteri anca" dedi. Bende Allah ka-

zancını arttırsın. Hayırlı işler, deyip gittim. Sonunda parka gelmiştim. Oturacak bir bank buldum. Simidimi yerken yine düşünmeye başladım diyordum ki önümde bir çift kavga ederek geçtiler. Sonrasında kafamda her şey oturmaya başladı simidimi hızlıca yedim ve hemen evime geçip bilgisayarımın başına geçtim. Sonra yazmaya başladım. İnsanlar sorunları biliyorlar ve bundan yakınıyorlar. Ama hiçbiri bu sorunları çözecek bir harekette bulunmuyor. Aslında buda demek oluyor ki insanların bir kısmı sıradanlaşmış veya sıradanlaştırılmış. Eğer insanlar sıradanlaşmaya devam ederse ileride bu çok kötü sonuçlar doğurabilir.

BERCESTE